

[Robert Pedersen.]

stændig ret i, al den stund både OECD, EPU, Europarådet og Nordisk Råd var en realitet før fødslen af SF.

Men jeg synes også, det er værd at nævne, måske som en konsekvens af det, der blev splittelsen inden for det kommunistiske parti, at de mennesker, der formede SF, havde stået som bannerførere for et stærkt angreb på os socialdemokrater, som havde ført Danmark ud i så meget skidt. Jeg må da indrømme, at når jeg i disse dage hører, hvor hjerteskerende hr. Knud Jespersen — som hr. Maigaard ikke har noget med at gøre — kan fortælle danske vælgere alt, hvad de vil sætte til, hvis de går ind for EF, så siger jeg til mig selv: tænke sig, at engang var de repræsentanter for et parti, der har kaldt Stauning og H. C. Hansen og Hedtoft og alle disse folk for forrædere, socialfascister og kapitalismens lakajer, og de kommer nu på hjerteskerende måde og fortæller os, hvad det gode lille land, som de har kritiseret og rakket ned altid, kan sætte til.

Men jeg vil gerne sige, at selv om den argumentation, som partiet SF i den aktuelle situation har ført frem, har været overmåde søglig, så står det tilbage, at man hver gang hævder: ja men vi vil gerne internationalt samarbejde. Men den form for internationalt samarbejde, som man gerne vil, er begrænset til de globale organisationer, hvorom der er enighed i hele salen. Der har jo ikke fra det parti, hr. Maigaard tilhører, i dette ting været mulighed for at føre ting frem, der kunne sige: her er en alternativ måde, på hvilken skranker mellem folk brydes ned. Og det er da rigtigt, at præmisserne i det samarbejde er baseret på grundlag, som er hr. Maigaard og også mig på en del områder fjernt, men det vil eksistere, og her er spørgsmålet: skal vi gå ind i det, eller tror vi på, at vi stående udenfor har en chance for at markere os selv?

Derom vil jeg gerne sige, at det mærkelige er, at man samtidig lægger ind i hele argumentationen den problematik, at vi kan risikere at skabe en verden, hvor grænser er endnu større, at man fuldstændig har overset, at den realistiske sovjetiske politik har gået ud på at knytte nærmere og nærmere aftaler med Italien, med Frankrig og med Tyskland. Således er der ikke skabt en kløft, men tværtimod eksisterer der et stærkere

samarbejde mellem øst og vest inden for fællesmarkedet end uden for fællesmarkedet.

(Kort bemærkning).

Maigaard: Jeg må forstå hr. Robert Pedersens bemærkning sådan, at vi altså er enige om, at han ikke kan sammenholde kommunisternes standpunkt med socialistisk folkepartis, og dermed at hans historiske indledning var meningsløs i denne sammenhæng; det er det ene.

Det andet er, at hr. Robert Pedersen bør opgives den tese, at disse venstreorienterede er imod regionale samarbejdsorganisationer, når han får at vide, at socialistisk folkeparti f. eks. har støttet Danmarks indgang i EFTA og har støttet arbejdet med Nordek. Det var godt, om vi kunne føre debatten på så redeligt et grundlag, at vi accepterede disse kendsgerninger og lod være med at fare ud med en påstand om, at de jo altid er mod regionalt samarbejde, for det er ikke rigtigt.

Ruth Olsen: Det er fru Grethe Philip og fru Edele Kruchow, der har kaldt mig op, fordi de har været inde på kvindeproblemer i denne forbindelse.

Fru Grethe Philip var ikke bekymret for kvindernes muligheder eller mangel på samme ved en eventuel tilslutning til EF, fordi en gruppe under justitsministeriet ikke havde fundet noget direkte kønsdiskriminerende i Romtraktatens artikler. Det er muligt, men når i øvrigt så godt som samtlige artikler i denne traktat tjener til at fastlåse og styrke et samfundsmønster og et system, der i sin konsekvens er menneskefjendsk og i særdeleshed kvindefjendsk, så kan jeg absolut ikke dele denne ubekymrethed.

I øvrigt viser den rapport, jeg efterlyste i den forrige markedsdebat i december, og som fru Edele Kruchow også omtalte, nemlig den af Kommissionen bestilte og af Evelynne Sullerot udarbejdede rapport om kvindens stilling i EF, at den udvikling mod ligeløn, som Frankrig var inde i, og som man regnede med ville give de franske kvinder ligeløn i 1962, hvis processen havde fået lov til at fortsætte, blev standset, ja, man blev sat direkte tilbage, fordi de øvrige medlemslande ikke var kommet så langt på det område. Uligheden blev altså harmoniseret.